

És lleidatana, però sembla que porti el fado a la sang. Carolina Blàvia capitaneja el Festival Internacional de Fado, Interfado, que se celebrarà del 19 al 26 d'octubre a la capital de Ponent, amb la presència d'intèrprets d'Holanda, Polònia i Vigo, a banda de Lisboa. Ella es va enamorar d'aquesta música tradicional portuguesa quan rondava els 20 anys, i des d'aleshores no l'ha abandonat. Això sí, l'ha emmotllat a la seva personalitat.

Per **R. BANYERES** / Foto de **JUAN MIGUEL MORALES**

Carolina Blàvia apropa el públic al que ella anomena el fado nostrat. I és també aquest esperit el que regna a l'Interfado, el d'apropar grups i solistes que experimentin i donin una volta més a aquesta música tradicional portuguesa, sobretot feta des de fora de Lisboa. Blàvia va iniciar el seu propi projecte en el món del fado l'any 2002 amb el grup Enfado, que versionava fados amb instruments no habituals del gènere. El 2010 inicia la seva carrera en solitari i tres anys després enceta una nova etapa, en què comença a treballar temes propis. Des del 2015 també compon temes propis, tant en català com en portuguès.

– Com s'inicia en el món del fado?

Per casualitat. La música sempre m'ha agradat i un dia vaig sentir a la televisió una cantant portuguesa, la Dulce Pontes. De fet, ella no només fa fado, també versiona música folklòrica del seu país i altres estils, però al principi interpretava molt fado; això sí, modernitzat perquè hi posava altres elements com ara el piano elèctric. Em va impactar tant que em vaig comprar el

casset. Aleshores, encara anàvem amb casset [riu]. Allí vaig veure que moltes de les peces que interpretava eren fados, i vaig començar a investigar. Jo aleshores devia tenir uns 20 anys. Cap al 2000 o 2001 vaig començar a viatjar a Portugal i a treballar el gènere seriosament, tant pel que fa a l'aprenentatge de l'idioma com a imbuir-me bé de la música portuguesa i crear els diferents projectes que he tingut al llarg d'aquests anys.

– Des de fa un temps també s'atreveix amb temes propis. Com s'hi encara?

Procuro no ser gaire racional. En altres facetes de la meua vida, ho sóc molt, de racional. Aquí busco no tenir lligams, és a dir, he interioritzat i m'he quedat amb tot allò que he viscut, estudiat i cantat, però no treballo amb la temàtica o instrumentació clàssiques del fado. Vull fer el meu propi fado, sense cap mena de limitació. Ni tan sols he volgut que siguin quadres o sonets musicats, que és el que acostuma a ser moltes vegades el fado. El que sí que va ser un repte fou començar a compondre, perquè fins aleshores ho havia fet molt poc.

– Investiga els sons a través de la imatge. Com es fa?

Em poso la música i començo a dibuixar el que surt. No busco relacionar un color amb un estat d'ànim o una nota, per exemple. A través de l'art t'adones d'actituds personals o individuals que et limiten o al revés, que et són molt positives i que les pots potenciar encara més. Aquest és l'únic sentit racional que poso a la part artística, la resta es deixar-se anar, quelcom que podem fer en molt pocs moments.

– Interfado acostuma a portar a Lleida o donar a conèixer grups i solistes d'arreu, més enllà de Portugal. És quelcom expressament buscat?

Sí. De fado n'hi ha per tot el món per diferents motius: es va fer molt popular arran de la declaració com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat el 2011 i quan es van posar de moda les músiques del món. A més els portuguesos són grans emigrants. De festivals de fado portuguès n'hi ha arreu, però suposo que nosaltres al no ser tampoc portuguesos, volíem explorar el que es fa fora del territori, perquè això ja ho fan allà i molt bé, i és el que més se sent.

Carolina Blàvia: “Vull fer el meu propi fado, sense imposar-me cap mena de limitació”

